Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

20. září 2018 *

„Řízení o předběžné otázce – Základní svobody – Články 21, 45, 49 a 63 SFEU – Směrnice 2004/38/ES – Články 22 a 24 – Předkupní právo veřejnoprávní agentury k pozemkům nacházejícím se v její územní působnosti za účelem realizace sociálního bydlení – Bydlení přidělované přednostně soukromým osobám, které mají ‚silné sociální, ekonomické nebo sociokulturní vazby' k území, které spadá do uvedené územní působnosti – Situace, jejíž všechny prvky se nacházejí uvnitř jednoho členského státu – Nepřípustnost žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce"

Ve věci C-343/17,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel (nizozemskojazyčný soud prvního stupně v Bruselu, Belgie) ze dne 19. května 2017, došlým Soudnímu dvoru dne 8. června 2017, v řízení

Fremoluc NV

proti

Agentschap voor Grond- en Woonbeleid voor Vlaams-Brabant (Vlabinvest APB),

Vlaams Financieringsfonds voor Grond- en Woonbeleid voor Vlaams-Brabant (Vlaams Financieringsfonds),

Vlaamse Maatschappij voor Sociaal Wonen NV (VMSW),

Christof De Knop a další,

za přítomnosti:

Vlaams Gewest,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení T. von Danwitz (zpravodaj), předseda senátu, C. Vajda, E. Juhász, K. Jürimäe a C. Lycourgos, soudci,

generální advokátka: E. Sharpston,

vedoucí soudní kanceláře: L. Hewlett, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 3. května 2018,

* Jednací jazyk: nizozemština.

s ohledem na vyjádření předložená:

– za Fremoluc NV P. Peetersem, R. van Cleemputem, P. de Bandtem a J. Dewispelaerem, advocaten,

– za Agentschap voor Grond- en Woonbeleid voor Vlaams-Brabant (Vlabinvest APB) a Vlaamse Maatschappij voor Sociaal Wonen NV (VMSW) P. Hofströsslerem a V. Sagaertem, advocaten,

– za Vlaams Gewest E. Cloots, S. Sottiauxem a J. Roetsem, advocaten,

– za českou vládu M. Smolkem, J. Vláčilem a J. Pavlišem, jako zmocněnci,

– za Evropskou komisi H. Tserepa-Lacombe, jakož i M. Kellerbauerem, L. Malferrarim a F. Wilmanem, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generální advokátky, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 21, 45, 49 a 63 SFEU, jakož i článků 22 a 24 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (Úř. věst. 2004, L 158, s. 77; Zvl. vyd. 05/05, s. 46, a oprava Úř. věst. 2011, L 327, s. 70).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společností Fremoluc NV na straně jedné a Agentschap voor Grond- en Woonbeeleid voor Vlaams-Brabant (Agentura pro pozemkovou a bytovou politiku vlámského Brabantska, Belgie, dále jen „Vlabinvest APB “), Vlaams Financieringsfonds voor Grond- en Woonbeleid voor Vlaams-Brabant (Vlámský fond pro financování pozemkové a bytové politiky vlámského Brabantska, Belgie), Vlaamse Maatschappij voor Sociaal Wonen NV (Vlámská společnost pro sociální bydlení, Blegie, dále jen „VMSW“), Vlaams Gewest (Vlámský region, Belgie) a Christofem De Knopem a dalšími (dále jen „De Knop a další“) na straně druhé, jehož předmětem je platnost smlouvy o prodeji nemovitostí, které De Knop a další prodali Vlabinvest APB poté, co uplatnila zákonné předkupní právo k těmto nemovitostem.

Právní rámec

Unijní právo

3 Článek 22 směrnice 2004/38, nadepsaný „Územní působnost“, stanoví:

„Právo pobytu a právo trvalého pobytu se vztahuje na celé území hostitelského členského státu. Členské státy mohou právo pobytu a právo trvalého pobytu územně omezit pouze tehdy, vztahují-li se stejná omezení i na jejich vlastní státní příslušníky.“

4 Článek 24 odst. 1 této směrnice, nadepsaný „Rovné zacházení“, stanoví:

„S výhradou zvláštních ustanovení výslovně uvedených ve Smlouvě a v sekundárních právních předpisech požívají všichni občané Unie, kteří pobývají na základě této směrnice na území hostitelského členského státu, v oblasti působnosti Smlouvy stejného zacházení jako státní příslušníci tohoto členského státu. Právo na rovné zacházení se vztahuje i na rodinné příslušníky, kteří nejsou státními příslušníky žádného členského státu a mají právo pobytu nebo trvalého pobytu.“

Belgické právo

5 Podle decreet betreffende opdracht van de bevoegdheid inzake het voeren van een specifiek grond- en woonbeleid voor Vlaams-Brabant aan de Provincie Vlaams Brabant (nařízení o převodu pravomoci týkající se pozemkové a bytové politiky vlámského Brabantska na provincii Vlámský Brabant) ze dne 31. ledna 2014 (*Moniteur belge* ze dne 28. února 2014, s. 17461) je Vlabinvest APB zodpovědná za uskutečňování zvláštní pozemkové a bytové politiky ve Vlaams Brabant (provincie Vlámské Brabantsko, Belgie), která zahrnuje realizaci projektů sociálního bydlení v obcích této provincie a disponuje za účelem jejího provádění předkupním právem ke stavebním pozemkům, které se nacházejí v zónách obnovy a výstavby bytů ve dvaceti šesti obcích spadajících do její územní působnosti určených Vlaams regering (vlámská vláda, Belgie).

6 Besluit houdende het provinciaal reglement betreffende de werking en het beheer van [Vlabinvest APB] (usnesení o provinčním nařízení o fungování a správě [Vlabinvest APB]), ze dne 25. února 2014 (dále jen „provinční nařízení ze dne 25. února 2014“), stanoví územní působnost Vlabinvest APB ve třiceti devíti obcích provincie Vlámské Brabantsko, definuje projekt sociální povahy jako „projekt, který byl nebo je zcela nebo z části financován […] Vlabinvest APB za účelem nabídky bytů nebo pozemků za výhodných podmínek“, a stanoví podmínky týkající se příjmů, pokud jde o přístup k bytům, které jsou určeny k nájmu a na prodej.

7 Článek 2 tohoto nařízení stanoví:

„§1. Řídící výbor Vlabinvest APB nabízí k nájmu, k dlouhodobému nájmu (dědičný nájem) nebo na prodej byty a pozemky zahrnuté do projektu sociálního bydlení financovaného […] Vlabinvest APB po vyhodnocení potenciálních nájemců, dlouhodobých nájemců nebo kupujících hodnotícím výborem […].

§2. Pro nabídky nemovitostí k bydlení nebo pozemků v rámci projektu sociálního bydlení, který je uveden v § 1 […], platí absolutní přednost pro potenciální nájemce, dlouhodobé nájemce nebo kupující, kteří mají silné sociální, ekonomické nebo sociokulturní vazby k dotyčnému území.“

8 Podle čl. 2 § 2 Besluit van de Vlaamse regering betreffende de voorwaarden voor de overdracht van onroerende goederen door de Vlaamse Maatschappij voor Sociaal Wonen en de sociale huisvestingsmaatschappijen ter uitvoering van de Vlaamse Wooncode (nařízení vlámské vlády o podmínkách převodu pozemků Vlámskou společností pro sociální byty a společnostmi pro výstavbu sociálních bytů za účelem provedení vlámského zákona o bytech) ze dne 29. září 2006 (*Moniteur belge* ze dne 13. listopadu 2006, s. 60628), ve znění Besluit van de Vlaamse regering (nařízení vlámské vlády) ze dne 4. dubna 2014 (*Moniteur belge* ze dne 11. července 2014, s. 53261, dále jen „nařízení ze dne 29. září 2006“):

„[…] [p]řednost při převodu nemovitostí k bydlení a pozemků v rámci projektu sociálního bydlení, který je částečně financován prostředky […] z Vlabinvest APB, se uplatní až po uplatnění přednostního práva, které je uvedeno v čl. 2 § 2 [provinční nařízení ze dne 25. února 2014] […], pro soukromé osoby, které potřebují bydlení a které mají silné sociální, ekonomické nebo sociokulturní vazby k oblasti spadající do působnosti Vlabinvest APB.

Toto pravidlo přednosti slouží tomu, aby byly uspokojeny bytové potřeby méně zámožných místních obyvatel oblasti se specifickými problémy na trhu bydlení. […]“

9 Stejné pravidlo přednosti bylo vloženo rovněž do čl. 17 druhého až šestého pododstavce Besluit van de Vlaamse regering tot reglementering van het sociale huurstelsel ter uitvoering van titel VII van de Vlaamse Wooncode (nařízení vlámské vlády o regulaci systému sociálního nájemného a o provedení hlavy VII vlámského zákona o bytech) ze dne 12. října 2007 (*Moniteur belge* ze dne 7. prosince 2007, s. 60428, dále jen „nařízení ze dne 12. října 2007“).

Spor v původním řízení a předběžná otázka

10 Dne 9. února 2015 uzavřela Fremoluc se sídlem v Belgii jako kupující s prodávajícími, Ch. De Knopem a dalšími, kteří mají bydliště ve stejném členském státě, smlouvu o koupi vícero pozemků nacházejících se v provincii Vlámské Brabantsko s odkladnou podmínkou neuplatnění zákonných předkupních práv. Vlabinvest APB, která je v této provincii pověřena provádět pozemkovou a bytovou politiku, takové právo uplatnila a tyto pozemky nabyla dne 14. července 2015, přičemž je následně dne 31. července 2015 prodala dále VMSW, která jí stejného dne poskytla k uvedeným pozemkům věcné právo stavby.

11 Fremoluc podala k předkládajícímu soudu, Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel (nizozemskojazyčný soud prvního stupně v Bruselu, Belgie), žalobu, v níž navrhla, aby smlouvy, které dne 14. a 31. července 2015 uzavřela Vlabinvest APB, byly zrušeny a aby bylo rozhodnuto, že smlouva z 9. února 2015 nabude plné účinnosti. Tvrdí zejména, že smlouva ze dne 14. července 2015 vychází z nezákonného důvodu, který způsobuje její absolutní neplatnost, protože pozemková politika, kterou provádí jí pověřená Vlabinvest APB, stanoví pravidlo přednosti, které je v rozporu s články 21, 45 49 a 63 SFEU, jakož i s články 22 a 24 směrnice 2004/38.

12 Vlabinvest APB, VMSW a Vlámský region mají naopak za to, že tato ustanovení se v projednávané věci neuplatní, protože všechny prvky sporu se omezují na jediný členský stát, tedy na Belgii. Dodávají, že toto pravidlo přednosti může být použito jen ve stadiu přidělování pozemků a bytů, které budou realizovány v rámci projektu sociálního bydlení agentury Vlabinvest APB. Případné omezení, které se uvádí, je tedy ve stadiu sporu ve věci v původním řízení, který se týká nabytí stavebních pozemků za účelem uskutečnění takovéhoto projektu, irelevantní.

13 Předkládající soud se však domnívá, že navzdory tomu, že se všechny skutkové okolnosti sporu v původním řízení omezují na Belgii, tento spor nepostrádá jakékoli vazby na situaci, na kterou se vztahuje unijní právo. Zejména právní úprava obsahující pravidlo přednosti, které bylo napadeno společností Fremoluc, vykazuje mnoho podobností, jakož i podstatné rozdíly s právní úpravou ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 8. května 2013, Libert a další (C-197/11 a C-203/11, EU:C:2013:288). S odkazem na body 33 až 35 uvedeného rozsudku předkládající soud uvádí, že se toto pravidlo zřejmě dotýká občanů a podniků z jiných členských států a že se v případě zrušení smluv ze dne 14. a 31. července 2015 uvedené pravidlo při následném prodeji nebo pronájmu pozemků a postavených bytů nepoužije. Předkládající soud nicméně nevylučuje, že Soudní dvůr v projednávané věci rozhodne, že se unijní právo ve sporu v původním řízení nepoužije.

14 Za těchto okolností se Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel (nizozemskojazyčný soud prvního stupně v Bruselu, Belgie) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Mají být články 21, 45, 49 a 63 [SFEU], jakož i články 22 a 24 [směrnice 2004/38] vykládány v tom smyslu, že brání takové právní úpravě, na jejímž základě veřejný orgán rozvíjí pozemky za účelem nabídky prodeje a pronájmu stavebních parcel a bytů za výhodných podmínek přednostně osobám,

které mají silné sociální, ekonomické nebo sociokulturní vazby k území, které spadá do územní působnosti tohoto orgánu, a stanoví takové podmínky týkající se příjmu, které může splňovat velká většina těchto osob, jako jsou ty, které vyplývají z

– [provinčního nařízení ze dne 25. února 2014] ve spojení s;

– článkem 2 § 2 [nařízení ze dne 29. září 2006] a čl. 17 druhým až šestým pododstavcem [nařízení ze dne 12. října 2007]?“

15 Dne 9. března 2018 podaly Vlabinvest APB a VMSW odvolání proti předkládacímu rozhodnutí. Rozsudkem ze dne 24. dubna 2018 Hof van beroep te Brussel (Odvolací soud v Bruselu, Belgie), který se vzhledem k devolutivnímu účinku odvolání stal podle vnitrostátního práva příslušným, rozhodl na žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce setrvat.

K přípustnosti žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

16 Podstatou předběžné otázky předkládajícího soudu je, zda články 21, 45, 49 a 63 SFEU, jakož i články 22 a 24 směrnice 2004/38 musí být vykládány v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která přiznává předkupní právo veřejnoprávní agentuře pověřené prováděním pozemkové a bytové politiky na nákup stavebních pozemků, na kterých má být postaveno sociální bydlení, a stanoví, že toto bydlení bude přidělováno na základě pravidla přednosti, které vychází z existence silných vazeb, které mají potencionální nabyvatelé k území, které spadá do územní působnosti této agentury.

17 Vlabinvest APB, VMSW a Vlámský region tvrdí, že je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce nepřípustná, protože věc v původním řízení nemá žádnou vazbu k unijnímu právu, což Fremoluc, česká vláda a Evropská komise popírají.

18 Úvodem je třeba konstatovat, že se žádost o rozhodnutí o předběžné otázce týká výkladu ustanovení Smlouvy o FEU upravujících volný pohyb osob, svobodu usazování a volný pohyb kapitálu, jakož i aktů, které byly přijaty za účelem provedení těchto ustanovení, v situaci, v níž se, jak uvádí sám předkládající soud, veškeré skutkové okolnosti sporu v původním řízení omezují na jediný členský stát. Podle ustálené judikatury Soudního dvora se přitom ustanovení Smlouvy o FEU, jakož i akty, které byly přijaty za účelem provedení těchto ustanovení, nepoužijí na situaci, jejíž všechny prvky se nacházejí pouze uvnitř jednoho členského státu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 8. května 2013, Libert a další, C-197/11 a C 203/11, EU:C:2013:288, bod 33 a citovaná judikatura, jakož i ze dne 15. listopadu 2016, Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, bod 47 a citovaná judikatura).

19 Jak připomenul Soudní dvůr, zatímco v případě žaloby pro nesplnění povinnosti Soudní dvůr ověřuje, zda může napadené vnitrostátní opatření v obecné rovině odradit subjekty z jiných členských států od využívání předmětné svobody, v rámci řízení o předběžné otázce je úkolem Soudního dvora být předkládajícímu soudu nápomocen při řešení konkrétního sporu, který mu byl předložen, což předpokládá, že je možné se v tomto sporu těchto svobod dovolávat, a že je tedy prokázáno, že se uvedené svobody na uvedený spor vztahují (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. listopadu 2016, Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, bod 49, a usnesení ze dne 31. května 2018, Bán, C-24/18, nezveřejněné, EU:C:2018:376, bod 22).

20 V bodech 50 až 53 rozsudku ze dne 15. listopadu 2016, Ullens de Schooten (C-268/15, EU:C:2016:874), Soudní dvůr připomenul čtyři případy, v nichž by přesto mohlo být pro řešení sporů v původním řízení nezbytné provést výklad ustanovení Smluv týkajících se základních svobod, ačkoliv se všechny prvky uvedených sporů nacházely pouze uvnitř jednoho členského státu, což ho vedlo k tomu, že tyto žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce prohlásil za přípustné.

21 Soudní dvůr dále upřesnil, že v těchto čtyřech případech nemůže – pokud mu předkládající soud nesdělí kromě toho, že se předmětná vnitrostátní právní úprava uplatní bez rozdílu jak na státní příslušníky dotčeného členského státu, tak na státní příslušníky jiných členských států, i jiné informace – mít za to, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce týkající se ustanovení Smlouvy o FEU upravující základní svobody, je pro předkládající soud nezbytná k tomu, aby vyřešil spor, který mu byl předložen. Konkrétní skutečnosti, na jejichž základě lze konstatovat vazbu mezi předmětem či okolnostmi sporu, jehož všechny prvky se nacházejí pouze uvnitř dotyčného členského státu, a těmito ustanoveními, totiž musejí vyplývat z předkládacího rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. listopadu 2016, Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, bod 54; usnesení ze dne 27. dubna 2017, Emmea a Commercial Hub, C-595/16, nezveřejněné, EU:C:2017:320, bod 18, a ze dne 31. května 2018, Bán, C-24/18, nezveřejněné, EU:C:2018:376, bod 17).

22 Soudní dvůr dodal, že v takové situaci, jaká nastala ve věci v původním řízení, jejíž všechny prvky se nacházejí pouze uvnitř jednoho členského státu, je tudíž na předkládajícím soudu, aby Soudnímu dvoru v souladu s tím, co vyžaduje článek 94 jednacího řádu Soudního dvora, sdělil, jakou souvislost – kvůli níž je požadovaný výklad v rámci řízení o předběžné otázce nezbytný pro řešení sporu, který je před ním veden – má tento spor i přes svoji čistě vnitrostátní povahu s ustanoveními unijního práva týkajícími se základních svobod (rozsudky ze dne 15. listopadu 2016, Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, bod 55; ze dne 8. prosince 2016, Eurosaneamientos a další, C-532/15 a C-538/15, EU:C:2016:932, bod 47, jakož i usnesení ze dne 31. května 2018, Bán, C-24/18, nezveřejněné, EU:C:2018:376, bod 18).

23 Je třeba zdůraznit, že tyto požadavky se rovněž odrážejí v doporučení Soudního dvora Evropské unie pro vnitrostátní soudy o zahájení řízení o předběžné otázce (Úř. věst. 2016, C 439, s. 1).

24 V projednávaném případě je nejprve třeba uvést, že projednávaná žádost o rozhodnutí o předběžné otázce neobsahuje žádnou zmínku o tom, že by situace, o kterou se jedná ve věci v původním řízení, mohla spadat pod některý z případů, na které se vztahuje judikatura vyplývající z rozsudků ze dne 5. prosince 2000, Guimont (C-448/98, EU:C:2000:663), a ze dne 18. října 1990, Dzodzi (C-297/88 a C-197/89, EU:C:1990:360), která byla připomenuta v bodech 52 a 53 rozsudku ze dne 15. listopadu 2016, Ullens de Schooten (C-268/15, EU:C:2016:874). Předkládající soud zejména neuvádí, že by podle belgického práva měl povinnost přiznat společnosti Fremuloc stejná práva, jako jsou ta, která státnímu příslušníkovi jiného členského státu nacházejícímu se ve stejné situaci vyplývají z unijního práva, nebo že by ustanovení tohoto práva měla být použita na základě belgického práva.

25 Dále je třeba uvést, že spor v původním řízení je veden o zrušení smlouvy o prodeji pozemků nacházejících se v Belgii uzavřené mezi vlastníky s bydlištěm v Belgii a veřejnoprávní agenturou tohoto členského státu, jakož i následných smluv uzavřených mezi veřejnoprávními agenturami téhož členského státu, a že se jedná o konkrétní občanskoprávní spor, který může vést k vydání rozhodnutí, které bude vyvolávat účinky jen mezi účastníky řízení. Za těchto podmínek projednávaná věc nespadá pod případ uvedený v rozsudku ze dne 8. května 2013, Libert a další (C-197/11 a C-203/11, EU:C:2013:288), na který odkazuje předkládající soud.

26 Ve věci, v níž byl vydán uvedený rozsudek, se totiž na Soudní dvůr obrátil Ústavní soud Belgie v rámci řízení o zrušení ustanovení, která se použijí nejen na státní příslušníky daného státu, nýbrž i na státní příslušníky ostatních členských států, což znamenalo, že rozhodnutí, které uvedený soud přijme v návaznosti na rozsudek Soudního dvora, bude zakládat účinky i vůči posledně uvedeným státním příslušníkům. Z toho vyplývá, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce nespadá ani pod případ uvedený v bodě 51 rozsudku ze dne 15. listopadu 2016, Ullens de Schooten (C-268/15, EU:C:2016:874).

27 Nakonec zbývá určit, zda by žádost o rozhodnutí o předběžné otázce mohla spadat pod případ vyplývající z judikatury vycházející z rozsudku ze dne 1. června 2010, Blanco Pérez a Chao Gómez (C-570/07 a C-571/07, EU:C:2010:300), která byla připomenuta v bodě 50 rozsudku ze dne

15. listopadu 2016, Ullens de Schooten (C-268/15, EU:C:2016:874). V této souvislosti je třeba zdůraznit, že přípustnost takovéto žádosti podléhá požadavkům, které vyplývají z bodů 54 a 55 uvedeného rozsudku.

28 Z těchto požadavků vyplývá, že pro konstatování existence takovéto vazby nestačí pouze tvrzení předkládajícího soudu, podle něhož nelze vyloučit, že státní příslušníci usazení v jiných členských státech měli nebo mají zájem využít ustanovení unijního práva týkající se základních svobod za účelem výkonu činností na území členského státu, který vydal dotčenou vnitrostátní právní úpravu, a tedy, že tato právní úprava, která se bez rozdílu uplatní jak na státní příslušníky daného státu, tak na státní příslušníky jiných členských států, může vyvolávat účinky, které se neomezují na tento členský stát.

29 Z žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce totiž musí vyplývat konkrétní skutečnosti, to znamená nikoli hypotetické, nýbrž skutečné indicie, jako jsou stížnosti nebo žaloby podané hospodářskými subjekty se sídlem v jiných členských státech nebo státními příslušníky těchto států, které umožňují pozitivně prokázat existenci požadované vazby. Konkrétně se předkládající soud nemůže omezit na to, že předloží Soudnímu dvoru skutečnosti, které umožňují nevyloučit existenci takovéto vazby, nebo které – posuzováno abstraktně – by mohly představovat indicie v tomto smyslu, ale musí naopak poskytnout objektivní a shodné důkazy, které Soudnímu dvoru umožní ověřit existenci uvedené vazby (viz obdobně rozsudky ze dne 6. října 2016, Tecnoedi Costruzioni, C-318/15, EU:C:2016:747, body 20 a 22, a ze dne 19. dubna 2018, Oftalma Hospital, C-65/17, EU:C:2018:263, body 39 a 40).

30 Projednávaná žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se přitom omezuje na konstatování, že pravidlo přednosti, o které se jedná ve věci v původním řízení, se zřejmě dotýká státních příslušníků a podniků z jiných členských států, aniž by uváděla konkrétní důkazy. Neuvádí zejména nic, co by umožňovalo potvrdit zájem státních příslušníků jiných členských států, jako jsou konkurenti společnosti Fremoluc, využít základní svobody, o kterou se jedná ve věci v původním řízení.

31 Z toho vyplývá, že žádný ze čtyř případů, které jsou uvedeny v bodě 20 tohoto rozsudku, v nichž by mohl být pro rozhodnutí sporu ve věci v původním řízení nezbytný výklad ustanovení Smluv týkajících se základních svobod, se v rámci projednávané věci neuplatní. Pokud jde o články 22 a 24 směrnice 2004/38, je třeba připomenout, že upravují jen podmínky vstupu a pobytu občana Unie v jiných členských státech, než je stát, jehož má státní příslušnost (rozsudek ze dne 5. června 2018, Coman a další, C-673/16, EU:C:2018:385, bod 20 a citovaná judikatura). Z žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce však nevyplývá, že by se spor ve věci v původním řízení týkal státních příslušníků jiných členských států než Belgického království.

32 Za těchto podmínek uvedená žádost neprokazuje existenci vazby mezi předmětem nebo okolnostmi sporu v původním řízení, jehož všechny prvky se nacházejí pouze uvnitř jednoho členského státu, a články 21, 45, 49 a 63 SFEU, jakož i články 22 a 24 směrnice 2004/38, jejichž výklad je požadován.

33 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba konstatovat, že projednávaná žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je nepřípustná.

K nákladům řízení

34 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná rozhodnutím Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel (nizozemskojazyčný soud prvního stupně v Bruselu, Belgie) ze dne 19. května 2017 je nepřípustná.

Podpisy.